

Reflexions sobre una marxa

No es tracta d'una cursa per a veure qui arriba primer, ni d'una marxa de protesta per alguna cosa, ni tampoc es una peregrinació demanant al cel aigua, encara que l'aci falta, tan sols són unes hores de caminar gaudint dels paratges de les nostres comarques, que de vegades per tenir-los prop no els apreciem com caldria, i al mateix temps, com que el camí és llarg podem conversar amb els companys, intercanviant opinions i aprenent tots un poc més dels altres. Estic parlant d'allò que començarem cinc anys endarrere, quan el fet deque alguns volgueren anar a Morella amb bicicleta, ens va donar la idea de fer també una pujada a peu i coincidir tots al dinar en la capital dels Ports.

Evidentment els qui pugen amb bicicleta van molt més de pressa que nosaltres, i és per això que eixim el dia abans per tal d'acabar a Catí, que està més o menys a la meitat del camí, a posta de sol. En aplegar, una dutxa refrescant i un bon plat de nulles ajuden a recuperar forces. Els qui, per motius de treball o per gaudir la fresca de la nit, no han eixit per la vesprada, comencen a caminar per la nit després de sopar.

Dies abans ja tens eixa il·lusió per a fer l'excursió, com el caçador la setmana de l'oberta de la veda o l'aficionat al futbol en la setmana que el seu equip juga un important partit. Aplega el divendres, acabes de treballar, deixes aparcats els maldecaps de la vida quotidiana, les presses del dia a dia i et poses a preparar la motxilla. Aigua, rua, xocolata, fruita, gorra i, com sempre, et deixes alguna cosa que volies agarrar, però que no resulta mai imprescindible si portes el més

important: les ganes d'arribar. Si hi ha sort, i la nit és clara, sense núvols, el caminar resultarà més agradable i només ens farà falta la llanterna en alguns punts més complicats. No es pot fruit del verd de les plantes, de l'ocre de la terra, del blanc de les parets dels masos, però sí de tot un món de siluetes en tons de grisos, de perfils de serres que ens envolten o del silenci de la nit sols trencat per les nostres paraules o pel lladrar d'algun gos que, de lluny, ens ha sentit.

Després d'eixir del poble per camí del cementiri, passar per la Torre Ebrí, Mas d'Atanasio, Mas de Bosseta i Mas del Trullet apleguem a la Valltorta, on ens farà falta encendre el llum per tal de creuar-la, ja que la senda que hi ha, no està molt transitada i és complicada de seguir. Encara que sent de nit, al pujar la costera la suor ens mullarà a tots i tal volta ens vindrà al pensament que els nostres avis potser creuaren per ací més d'una vegada, per anar a treballar, a festejar o a ballar al cafè Baixterra. Eren uns altres temps, molt diferents en la forma, però no tant en el fons.

Arribant dalt, trobarem la carretera de Tirig i, seguint-la una estona, s'aplega al pinaret, on aprofitant els seients i la font, farem un descans per a menjar alguna cosa. Sempre sol passar algú en cotxe, que al veure's es queda una mica estranyat i pensa: "Aquests d'on han eixit, de Sant Boi". No home no, som de les Coves i en són molts de més sonats que nosaltres. Després de descansar i menjar seguirem per davant del càmping, recte fins al Mas de la Montserrat. Des d'allí passarem per unes boniques barraques de volta, construïdes totalment de pedra, davant les quals no

Barraques de volta. Terme de Tirig.

Eixint el sol. Carretera de l'Avellà.

Bous en el Mas de Salvassoria.

puc només que admirar qui les va fer. Segurament no era arquitecte, no havia anat a la universitat, fins i tot potser que no sabera ni escriure ni llegir, però indubtablement el seu treball el feia bé i tenia els seus concie-

xements. Coneixements que, com molts altres de semblants, han sigut adquirits al llarg del temps durant moltes generacions i que, lamentablement, s'estan perdent.

Prosseguint el nostre